

بررسی مقدماتی امکان کاشت پاییزه عدس در شرایط آب و هوایی سراوان

- * سید مسعود ضیائی، مربی گروه تولیدات گیاهی مجتمع آموزش عالی سراوان (نویسنده مسئول)
- * احمد نظامی، استاد گروه باغبانی دانشکده کشاورزی دانشگاه فردوسی مشهد
- * جعفر ولیزاده، دانشیار گروه باغبانی دانشگاه سیستان و بلوچستان
- * سعید جعفری، مربی گروه تولیدات گیاهی مجتمع آموزش عالی سراوان

تاریخ دریافت: خرداد ماه ۱۳۹۳ تاریخ پذیرش: اردیبهشت ماه ۱۳۹۱
 تلفن تماس نویسنده مسئول: ۰۹۱۵۶۳۱۸۴۵۷
 پست الکترونیک نویسنده مسئول: ziaeimasoud@yahoo.com

چکیده:

وجود فصل رشد طبیعی و درجه حرارت بالا در بهار در مناطق گرم و خشک سبب گرایش بیشتر به کشت‌های پاییزه شده است. بنابراین به منظور بررسی مقدماتی امکان کاشت پاییزه عدس (*Lens culinaris Medik*) در شرایط آب و هوایی سراوان بر عملکرد و اجزای عملکرد پنج سویب عدس، آزمایشی در پاییز سال ۱۳۸۸ در مزرعه تحقیقاتی دانشکده کشاورزی و منابع طبیعی سراوان به صورت کرت‌های خرد شده در قالب طرح بلوک‌های کامل تصادفی با سه تکرار به اجرا در آمد. کرت‌های اصلی شامل تاریخ کاشت (۱۱) آبان، ۲۷ آبان و ۱۱ آذر و کرت‌های فرعی شامل پنج ژنوتیپ عدس (MLC 20, MLC 122, MLC 177, MLC 39, MLC 352) بودند. اثر تاریخ کاشت بر کلیه صفات اندازه گیری شده (عملکرد دانه، ارتفاع بوته، تعداد غلاف در بوته، تعداد دانه در بوته، غلاف دو دانه، تعداد غلاف خالی، وزن بوته، عملکرد زیستی، عملکرد اقتصادی و شاخص برداشت) معنی دار شد و تاریخ کاشت اول بیشترین عملکرد دانه را داشت. با تأخیر در کاشت و مصادف شدن مرحله پر شدن دانه با دماهای نسبتاً بالا در انتهای فصل رشد، تولید ماده خشک و عملکرد دانه کاهش یافت. اثر ژنوتیپ نیز بر کلیه صفات اندازه گیری شده معنی دار شد و ژنوتیپ MLC 39 با میانگین عملکرد دانه ۳۴/۱۱ گرم در متر مربع بیشترین عملکرد را دارا بود. بیشترین همبستگی عملکرد دانه با تعداد دانه در بوته ($r=0/59^{**}$)، عملکرد زیستی ($r=0/81^{**}$) و تعداد غلاف دو دانه در بوته ($r=0/63^{**}$) مشاهده شد. اثر متقابل تاریخ کاشت و ژنوتیپ معنی دار شد و بیشترین عملکرد دانه از تاریخ کاشت اول (۱۱ آبان) و ژنوتیپ MLC 39 با میانگین ۵۹ گرم در متر مربع حاصل شد. در حالی که کمترین عملکرد در تاریخ کاشت دوم (۲۷ آبان) و ژنوتیپ MLC 20 با میانگین ۸ گرم در متر مربع بدست آمد و در تاریخ کاشت سوم (۱۱ آذر) هیچ عملگردی حاصل نشد. نتایج این مطالعه نشان داد که استفاده از تاریخ کاشت زودتر و ژنوتیپ‌های برتر می‌تواند عامل تأثیر گذاری در افزایش عملکرد عدس در شرایط آب و هوایی سراوان شود.

کلمات کلیدی: تاریخ کاشت، ژنوتیپ، عملکرد و اجزای عملکرد، عدس

Agronomy Journal (Pajouhesh & Sazandegi) No:104 pp: 55-62

Evaluation of possible autumn planting of lentil in Saravan condition

Sj

* S. M. Zyaie, (Corresponding Author; Tel: 09156318457), lecturer of Saravan Integrated Education

* A. Nezami, Assistant Professor of Ferdowsi University of Mashhad

* J. Valizadeh, Associate Professor of University of Sistan and Baluchestan

* M. Jafari, lecturer of Saravan Integrated Education

Received: June 2011

Accepted: April 2012

Long season and high temperature during spring in hot and dry areas has led to tendency for autumn planting. A field experiment was done in 2010 at the Agricultural Faculty and Natural Resources of Saravan Research Field in order to evaluation of possible autumn planting of lentil (*Lens culinaris* Medik.) on yield and yield component. Experimental design was done as split plots based on randomized complete block design with three replications. The main plots and subplots included three planting dates' times (1 Nov., 18 Nov. and 2 Dec.), and five lentil genotypes (MLC 122, MLC 177, MLC 39, MLC 352, MLC 20) respectively. Results showed that the effect of planting date on all measured parameters (grain yield, plant height, pod number per plant, grain number per plant, two-grain pods, empty pods, 1000-grain weight, biological and economical yield and harvest index) was significant. The highest amount of grain yield was related to first planting date (1 Nov.), and dry matter production and grain yield decreased with delaying of planting date because the grain filling stage was synchronized with higher temperature of final stages of growing season. The effect of genotype on all measured parameters, also significant ($p \leq 5$) and the MLC39 genotype had higher grain yield (34.11 g.m^{-2}). The best correlation of grain yield was observed with number of seed per plant ($r = 0.59^{**}$), biological yield ($r = 0.81^{**}$) and number of two-grain pod per plant ($r = 0.63^{**}$). The interaction effect of planting date and genotype was significant and the highest grain yield (with average 59 g.m^{-2}) was obtained at first planting date (1 Nov.) and MLC39 genotype. The lowest yield was related to MLC20 genotype (8 g.m^{-2}) at second planting date (18 Nov.) and there was no yield for third planting date (2 Dec.). Altogether the results of this study showed that early planting of superior genotypes during autumn cause to increase lentil yield in Saravan climate.

■ **key Words:** Planting date, Genotype, Yield and yield components, Lentil.

مقدمه

در بین حبوبات، عدس با دارا بودن حدود ۲۸ درصد پروتئین نقش مهمی در تغذیه مردم کشورهای در حال توسعه دارد. این گیاه قادر است از طریق تثبیت نیتروژن، موجب بهبود حاصلخیزی خاک و کاهش استفاده از کودهای شیمیایی شود (Singh and Saxena, 1993). سطح زیر کشت عدس در ایران حدود ۲۲۰۰۰۰ هکتار می‌باشد و پس از نخود (*Cicer*.) *arietinum* L مقام دوم را از نظر سطح زیر کشت (۶۶۷۷۶۰ هکتار) در ایران دارد (Ministry of Jihad-e-Agriculture, 2010). عدس سرمدوست و روز بلند بوده و از ارتفاع صفر تا ۳۵۰۰ متری از سطح دریا قابل کشت است، دمای مناسب جهت رشد عدس ۱۵-۲۵ درجه سانتی‌گراد می‌باشد، ولی دماهای بالا تا ۳۰ درجه سانتی‌گراد جهت توسعه کانونی این گیاه لازم است. هر چند این گیاه مقاوم به سرما است، ولی دمای زیر ۱۰ درجه سانتی‌گراد جوانه زنی را به تأخیر انداخته و رشد رویشی را کم می‌کند (Johansen et al, 1994). تاریخ کاشت یکی از عوامل مهم در تولید محصولات زراعی محسوب می‌شود، لذا شناخت مناسب ترین زمان کاشت برای هر منطقه در جهت ارتقاء کمی و کیفی محصول ضروری است. نتایج مطالعات نشان داد که تأخیر در کاشت باعث کاهش عملکرد دانه در عدس می‌شود (Auld et al, 1988).

Singh و همکاران (۱۹۹۰) به این نتیجه رسیدند که با کاشت های عدس به تاریخ‌های کاشت ۱۵ و ۳۰ اکتبر (۲۳ مهر و ۲۸ آبان) و ۳۰ دسامبر (۲۴ آذر و ۹ دی) متفاوت بود و تاریخ ۱۵ اکتبر بیشترین عملکرد را داشت و تأخیر در زمان کاشت بعد از آن (آبان) عملکرد دانه را بطور معنی داری کاهش داد. Shekhan و همکاران (۱۹۹۴) دریافتند که در فصل زمستان و تحت شرایط آبیاری هندوستان کاشت عدس در ۲۵ اکتبر (۳ آبان) عملکرد بالاتری نسبت به ۲۰ نوامبر (۲۹ آبان) داشت. Varshney (۱۹۹۲) نتیجه گرفت که ارقام عدس در تاریخ ۶ نوامبر (۱۵ آبان) بیشترین عملکرد را در تأخیر در کاشت (تا یک ماه) عملکرد دانه را تا ۲۴/۵ درصد افزایش داد. تحقیقات نشان داد که تاریخ کاشت بر ارتفاع گیاه نخود در زمان تعداد غلاف در بوته، وزن صد دانه، عملکرد دانه و شاخص عملکرد معنی داری داشت (Nezami and Bagheri, 2004a). گزارش کرد که با تأخیر در کاشت نخود و مصادف شدن مرحله پر شدن دانه خشکی و درجه حرارت‌های بالاتر از ۲۵ درجه سانتی‌گراد در زمان رشد، تولید زیست توده به ترتیب ۶۶ و ۸۹ درصد نسبت به کاشت زودتر کاهش یافت، که این کاهش عملکرد عمدتاً به دلیل تعداد غلاف در بوته (۶۰ درصد) و کاهش وزن صد دانه (۲۲ درصد)

مبارزه یا علف‌های هرز به صورت وجین دستی و در مراحل شاخه‌دهی، گلدهی و پر شدن غلاف صورت گرفت. برداشت یا دست و در مرحله رسیدگی کامل صورت گرفت. صفات مورد مطالعه شامل عملکرد دانه (با حذف حاشیه و برداشت از دو ردیف وسط به طول ۲ متر)، ارتفاع بوته، تعداد غلاف در بوته، تعداد دانه در بوته، تعداد غلاف دو دانه در بوته، تعداد غلاف خالی در بوته و وزن ۱۰۰ دانه بود. سپس عملکرد زیستی، عملکرد اقتصادی و شاخص برداشت ($100 \times$) عملکرد زیستی / عملکرد اقتصادی (HI) = مورد ارزیابی قرار گرفتند. برای تجزیه آماری از نرم افزار MSTAT-C استفاده شد و میانگین‌ها با استفاده از آزمون چند دامنه‌ای دانکن مقایسه شدند.

نتایج و بحث

اثر تاریخ کاشت بر ارتفاع بوته معنی دار ($p \leq 0.05$) شد (جدول ۲)، بطوری که تاریخ کاشت ۱۱ آبان یا میانگین ارتفاع ۳۶/۱ سانتی‌متر و تاریخ کاشت ۱۱ آذر یا میانگین ۲۳/۳ سانتی‌متر به ترتیب بیشترین و کمترین ارتفاع را دارا بودند (جدول ۳).

در گیاه نخود نیز نتایج مشابهی در رابطه با اثر تاریخ کاشت بر ارتفاع بوته مشاهده شده است، بطوری که تاریخ کاشت اول (۲ خرداد) از میانگین ارتفاع بوته بیشتری به نسبت تاریخ کاشت دوم (۱۷ خرداد) برخوردار بود. احتمالاً این اختلاف ناشی از طولانی بودن دوره رشد گیاهان در تاریخ کاشت اول به نسبت تاریخ کاشت بعدی بوده است (Ghorbanzadeh and Nasiri, 2005). در پنگلادش نیز گزارش شده ارتفاع بوته همراه با تأخیر در کاشت پانزده نخود کاهش یافت و ارتفاع بوته در تاریخ کاشت نوامبر (آبان) به نسبت دسامبر (آذر) ۱/۵ برابر بیشتر بود (Ahmed et al., 2011). بین ژنوتیپ‌های مختلف اختلاف معنی داری ($p \leq 0.05$) از نظر ارتفاع بوته در زمان برداشت دیده نشد (جدول ۳). همبستگی بین ارتفاع بوته با عملکرد دانه ($r=0/51^{**}$) و عملکرد زیستی ($r=0/66^{**}$) مثبت و معنی دار بود (جدول ۴). اثر تاریخ کاشت بر تعداد غلاف در بوته معنی دار ($p \leq 0.05$) شد (جدول ۲). به طوری که تعداد غلاف گیاهان کاشت اول حدود ۳/۵ برابر گیاهان کاشته شده در تاریخ کاشت سوم بود (جدول ۳). در نخود نیز گزارش شده که کاشت زود یا توسعه زودتر سطح برگ موجب جذب نور بیشتر شده، فتوسنتز افزایش یافته و در نتیجه مواد فتوسنتزی بیشتری جهت تلقیح و تکامل غلاف‌ها فراهم می‌گردد (Johnson and Major, 1979). بین ژنوتیپ‌های مختلف اختلاف معنی داری ($p \leq 0.05$) از نظر تعداد غلاف در بوته مشاهده نشد. اثر متقابل تاریخ کاشت و ژنوتیپ در تعداد غلاف در بوته معنی دار ($p \leq 0.01$) شد (جدول ۲)، بطوری که در تاریخ کاشت اول، ژنوتیپ MLC177 بیشترین تعداد غلاف در بوته (۱۴۴/۹) را داشت. کمترین تعداد غلاف در بوته در تاریخ کاشت سوم ژنوتیپ MLC122 (با میانگین ۲۱/۸) مشاهده شد، بطوری که در تاریخ کاشت اول (۶ مهر) تعداد غلاف در بوته حدود ۱/۸ برابر بیشتر از تاریخ کاشت سوم (۱۱ آبان) بود (جدول ۵). در گیاه نخود نیز نتایج مشابهی در رابطه با تأثیر تاریخ کاشت بر تعداد غلاف در بوته گزارش شده است (Nezami and Bagheri, 2004b). با توجه به اینکه بین ژنوتیپ‌ها اختلاف معنی داری از نظر تعداد غلاف در بوته دیده نشد، ظاهراً طولانی بودن فصل رشد و مساعد بودن شرایط محیطی در تاریخ کاشت اول در زمان تشکیل غلاف‌ها و سازگاری بهتر ژنوتیپ MLC177 با این شرایط عامل این اختلاف شده است. همبستگی بین تعداد غلاف در بوته با عملکرد دانه

(Mousavi and Pezeshki, 2010). در کاشت زود غالباً اندام‌های رویشی بیشتری داشته و قادرند مخازن زایشی را تغذیه نموده و به میزان خشک را به آن اختصاص دهند که در نتیجه، عملکرد افزایش (Singh et al., 1993) درجه حرارت بالاتر از ۳۰ درجه سانتی‌گراد برای محیطی مهم است که رشد و نمو دانه را بویژه در مرحله جوانی تحت تأثیر قرار می‌دهد. دماهای بالاتر از آستانه تحمل، بین بولوتیک گیاه را مختل و طول مراحل نمو را کوتاه‌تر می‌کند (Varshney, 1992). در عملکرد کاهش می‌یابد (Varshney, 1992). در حیویات سرما در تاریخ‌های کاشت مناسب و اجتناب از دماهای زیاد در بوته می‌توان اثر درجه حرارت‌های بالا را بر عملکرد گیاه تعدیل کرد (Singh et al., 2010). در کاشت‌های دیر هنگام، تنش خشکی انتهای فصل افزایش درجه حرارت در مرحله رسیدگی که اغلب به بیش از ۳۰ سانتی‌گراد می‌رسد باعث تأثیر نامطلوب روی دوره پر شدن می‌شود (Singh and Saxena, 1993). مقاومت گیاه به خشکی نسبت خاک و ژنوتیپ گیاه بستگی دارد و لذا در میزان معینی از تنش ممکن است میزان عملکرد ژنوتیپ‌های گیاهی متفاوت باشد (Ehsani et al., 2007). بنابراین مقاومت به خشکی یا میزان عملکرد گونه در شرایط است (Passioura, 1983). گیاهان و ارقام زراعی خشکی در شرایط تنش خشکی و در سال‌های کم باران تولید محصول به رقم‌های حساس به تنش دارند و در عین حال از عوامل تنش در سال‌های پر باران حداکثر استفاده را به عمل می‌آورند (Singh et al., 2010). درجه حرارت بالای انتهای فصل، یکی از مهم‌ترین عوامل کاهش عملکرد عدس و بسیاری از گیاهان زراعی دیگر در شرایط اقلیمی ایران به خصوص سیستان و بلوچستان است. هدف از آزمایش بررسی اثر تاریخ کاشت و ژنوتیپ بر عملکرد و اجزای بوته در شرایط آب و هوایی سراوان بود.

مواد و روش‌ها

بررسی مقدماتی امکان کاشت پاییزه عدس آزمایشی در پاییز در مزرعه تحقیقاتی دانشکده کشاورزی و منابع طبیعی سراوان در ارتفاع ۲۷ درجه و ۲۰ دقیقه شمالی و طول جغرافیایی ۶۲ دقیقه شرقی و ارتفاع ۱۱۹۵ متر از سطح دریا و متوسط بارندگی ۱۰۰ میلی‌متر در سال) و در زمین آیش انجام شد. آزمایش در کرت‌های خرد شده در قالب طرح بلوک‌های کامل تصادفی با سه تکرار در تاریخ‌های کاشت (T) در سه سطح در کرت‌های اصلی (۱۱ آبان و ۱۱ آذر) و ۵ ژنوتیپ (G)، (MLC20 MLC122, (G) MLC177, MLC122) در کرت‌های فرعی قرار گرفتند. طول هر کرت ۵۰ متر و فاصله ردیف‌های کاشت ۵۰ سانتی‌متر و فاصله بوته‌ها روی هر متر بود. در هر کرت فرعی ۴ ردیف کشت شد. بین بلوک‌ها، بین کرت‌های فرعی به ترتیب ۱، ۲ و ۵ متر فاصله در نظر گرفت. به صورت هیرم کاری و پس از سبز شدن حدود ۵۰ درصد بوته‌ها در هر کرت آبیاری در پاییز هر ۱۰ روز و از فروردین هر ۵ روز یک بار تا انتهای فصل رشد انجام شد. کوددهی شامل کود در هکتار کود کامل و ۵۰ کیلوگرم در هکتار کود اوره به تاریخ کاشت و ۵۰ کیلوگرم در هکتار اوره در زمان گلدهی صورت گرفت (Nakhzari Moghaddam et al., 2010).

جدول ۱- مقادیر دما و بارندگی طی فصل رشد گیاه عدس در سال ۸۹-۱۳۸۸ و میانگین بلند مدت (۸۷-۱۳۷۷) درجه حرارت و بارندگی در منطقه سراوان

ماه‌های سال	دما (درجه سانتی‌گراد)		بارندگی (میلی‌متر)	
	۱۳۸۸-۸۹	۱۳۷۷-۸۷	۱۳۸۸-۸۹	۱۳۷۷-۸۷
آبان	۱۷/۸	۱۸/۱	۰	۵/۱
آذر	۱۳/۹	۱۳/۱	۳۳	۹/۴
دی	۱۲/۰	۱۰/۹	۳/۵	۱۰/۱
بهمن	۱۳/۲	۱۲/۰	۱۲/۶	۱۹/۲
اسفند	۱۹/۷	۱۶/۱	۳/۶	۱۶/۵
فروردین	۲۳/۹	۲۰/۷	۰	۱۰/۸
اردیبهشت	۲۷/۲	۲۶/۸	۰/۵	۶/۲
خرداد	۳۰/۸	۳۰/۶	۱	۷/۷
تیر	۳۳/۷	۳۲/۳	۰	۸/۴
مرداد	۳۱/۵	۳۱/۱	۰	۵/۲
شهریور	۲۷/۷	۲۸/۲	۰	۱/۷
مهر	۲۵/۱	۲۳/۲	۰	۳/۰
میانگین سالیانه	۲۱/۹			۱۰۳/۳

($r=0/47^{**}$) و عملکرد زیستی ($r=0/33^{**}$) مثبت و معنی‌دار بود و بیشترین همبستگی را با تعداد غلاف خالی در بوته ($r=0/92^{**}$) و تعداد دانه در بوته ($r=0/72^{**}$) داشت (جدول ۶). اثر تاریخ کاشت بر تعداد غلاف خالی در بوته معنی‌دار ($p \leq 0.05$) شد (جدول ۲). بطوری‌که در تاریخ کاشت اول حدود ۷۸ درصد غلاف‌ها پوک بودند، در حالی که در تاریخ کاشت سوم بیش از ۹۵ درصد غلاف‌ها پوک شدند (جدول ۳). احتمالاً با توجه به برخورد دوران گلدهی و پرشدن دانه یا دماهای بالا در تاریخ کاشت سوم دلیل این تفاوت شده است (جدول ۱)، که با نتایج سایر محققان در گیاه نخود مشابه است (Singh and Saxena, 1993). تعداد غلاف بیشترین همبستگی را با تعداد غلاف خالی در بوته ($r=0/92^{**}$) دارا بود (جدول ۶). اثر متقابل تاریخ کاشت و ژنوتیپ در تعداد غلاف خالی نیز معنی‌دار ($p \leq 0.05$) شد (جدول ۲). بطوری‌که در تاریخ کاشت اول و ژنوتیپ MLC177 بیشترین تعداد غلاف خالی در بوته به‌دست آمد، با توجه به همبستگی بالای بین تعداد غلاف با تعداد غلاف خالی و اینکه همین تیمار بیشترین تعداد غلاف را نیز به خود اختصاص داده بود. این‌طور به نظر می‌رسد که عامل اصلی خالی بودن غلاف‌ها در این تیمار، رقابت شدید درون بوته ای بر سر مواد فتوسنتزی و همین‌طور شرایط بهتر آب و هوایی به نسبت سایر تیمارها بوده است (جدول ۱)، قریب‌زاده و نصیری (۲۰۰۵) نیز نتایج مشابهی در رابطه با سویا (*Glycine max L.*) به‌دست آوردند.

تاریخ کاشت بر روی تعداد دانه در بوته اثر معنی‌داری ($p \leq 0.05$) داشت (جدول ۲). بیشترین تعداد دانه در بوته مربوط به تاریخ کاشت اول یا میانگین ۲۹/۱۸ دانه در بوته و کمترین تعداد دانه مربوط به تاریخ کاشت سوم یا میانگین ۱/۹۰ دانه در بوته بود، بین تاریخ کاشت اول و دوم نیز اختلاف معنی‌داری از نظر آماری دیده نشد (جدول ۳). ظاهراً با برخورد گیاهان تاریخ کاشت سوم با شرایط نامساعد محیطی و دماهای بالا میزان تلقیح و در نتیجه تعداد دانه در بوته کاهش یافته و یا با کاهش طول دوره رشد رویشی و فتوسنتز، تعداد دانه در بوته کاهش می‌یابد (Singh and Saxena, 1993). تعداد دانه در بوته یا عملکرد دانه ($r=0/59^{**}$) و عملکرد زیستی ($r=0/54^{**}$) رابطه مثبت و معنی‌داری داشت (جدول ۶).

اثر ژنوتیپ بر تعداد غلاف دو بذری در بوته بین ژنوتیپ‌ها معنی‌دار ($p \leq 0.05$) شد (جدول ۲). بطوری‌که ژنوتیپ MLC39 ۶/۶۸ غلاف دو دانه در بوته بیشترین تعداد غلاف دو دانه در بوته خود اختصاص داد، ولی بین ژنوتیپ‌های دیگر اختلاف معنی‌داری نشد (جدول ۴). اثر متقابل ژنوتیپ در تاریخ کاشت بر تعداد غلاف نیز معنی‌دار ($p \leq 0.01$) شد و در هر دو تاریخ کاشت اول و دوم MLC39 بیشترین تعداد غلاف دو دانه را دارا بود ظاهراً این میانگین بوده و کمتر تحت تأثیر تاریخ کاشت قرار گرفته است (Singh and Saxena, 1992). تعداد غلاف دو دانه در بوته یا عملکرد دانه ($r=0/63^{**}$) و عملکرد زیستی ($r=0/53^{**}$) همبستگی مثبت و معنی‌داری داشت (جدول ۶). وزن صد دانه عدس به‌طور معنی‌داری ($p \leq 0.01$) تحت تأثیر تاریخ کاشت قرار گرفت (جدول ۲). حداکثر وزن صد دانه عدس در تاریخ کاشت اول یا میانگین ۲/۱ گرم به‌دست آمد و بین تاریخ کاشت اول و دوم معنی‌داری مشاهده نشد (جدول ۳). احتمالاً زودرسی و دانه‌های کوچک و وضعیت حرارتی مطلوب سبب بهبود وزن صد دانه در تاریخ کاشت اول شده است (Singh et al 1990).

ژنوتیپ‌های عدس از نظر وزن صد دانه متفاوت بودند، بطوری‌که MLC20 با میانگین ۱/۹ گرم بیشترین وزن صد دانه را به خود اختصاص داد و بین چهار ژنوتیپ دیگر اختلاف معنی‌داری از نظر آماری مشاهده نشد (جدول ۴). با توجه به اینکه ژنوتیپ MLC20 کمترین وزن صد دانه را به خود اختصاص داده بود، ظاهراً کم بودن رقابت درون بوته و بودن تعداد مخازن به نسبت سایر ژنوتیپ‌ها دلیل این تفاوت است (Majnoone Hoseimi et al, 2003). اثر متقابل تاریخ کاشت و ژنوتیپ معنی‌دار ($p \leq 0.01$) شد، بطوری‌که در تاریخ کاشت اول و ژنوتیپ MLC20 بیشترین عملکرد دانه مشاهده شد (جدول ۵).

اثر تاریخ کاشت بر عملکرد زیستی بین تاریخ کاشت اول و دوم معنی‌دار ($p \leq 0.01$) شد (جدول ۲). تاریخ کاشت اول یا میانگین ۶۴۰/۳ گرم در مترمربع و تاریخ کاشت سوم یا میانگین ۲۱۱/۳ متر مربع به ترتیب بیشترین و کمترین عملکرد را به خود اختصاص دادند (جدول ۳). احتمالاً افزایش طول دوره رشد عدس نسبت به کاشت‌های بعدی و همین‌طور انطباق مرحله رشد رویشی گیاه با شرایط حرارتی و رطوبتی مناسب تر باعث تولید ماده خشک بیشتر در تاریخ کاشت اول و دوم معنی‌دار ($p \leq 0.01$) شد (Auld et al, 1988., Otooole et al, 2001).

ژنوتیپ‌های عدس از نظر تولید ماده خشک با هم اختلاف معنی‌داری داشتند (جدول ۲). بیشترین تولید ماده خشک مربوط به ژنوتیپ MLC20 (یا میانگین ۵۹۲/۲ گرم در متر مربع) و کمترین عملکرد مربوط به ژنوتیپ MLC20 (یا میانگین عملکرد ۲۶۷/۸ گرم در متر مربع) بود (جدول ۴). احتمالاً استفاده مناسب تر این ژنوتیپ‌ها از شرایط محیطی عامل تفاوت معنی‌دار در تولید ماده خشک این ژنوتیپ‌ها در تاریخ کاشت اول و دوم است (Singh and Saxena, 1993). نیز از تفاوت عملکرد بین ژنوتیپ‌های مختلف نخود را گزارش کرده بود. همچنین از نظر تولید ماده خشک در تاریخ کاشت اول و دوم معنی‌دار ($p \leq 0.05$) بین تاریخ کاشت و ژنوتیپ عدس دیده شد (جدول ۲). بطوری‌که در تاریخ کاشت دوم و ژنوتیپ MLC39 با میانگین ۸۸۳/۳ گرم در متر مربع ماده خشک بیشترین عملکرد را به خود اختصاص داد، البته بین این تیمار با تاریخ کاشت اول و ژنوتیپ MLC39

جدول ۲- تجزیه واریانس عملکرد و اجزای عملکرد دانه عدس در تاریخ کاشت و ژنوتیپ های مختلف در سال ۸۹-۱۳۸۸ در منطقه سراوان.

منابع تغییر آزادی S. O. V	درجه	ارتفاع بوته	تعداد		تعداد غلاف در بوته	تعداد غلاف وزن ۱۰۰ عملکرد زیستی	عملکرد اقتصادی	شاخص برداشت		
			غللاف	بوته						
تکرار	۲	۲۶/۲۰	۲۱۴۲/۹۴	۲۶۷/۰۲	۷۹۱/۰۶	۴/۹۷	۰/۰۹	۱۲۷۸۰۵/۸	۱۴۴/۷۴	۰/۸۴
تاریخ کاشت	۲	۶۳۳/۶۲	۱۱۱۰۹/۳*	۲۸۶۳/۸*	۵۳۱۵/۹*	۹۹/۳۳ ^{NS}	۲۲/۹۰ ^{NS}	۲۵۰۲۷۱۵/۹**	۶۲۴۹/۲*	۱۲۳/۹**
خطای a	۴	۴۵/۲۹	۱۰۰۱/۹۱	۲۴۴/۰۳	۶۴۲/۸۴	۱۹/۲۴	۰/۰۳	۴۹۷۶۶/۲۹	۴۷/۸۱	۰/۵۱
ژنوتیپ تاریخ	۴	۲۶/۴۴ ^{NS}	۷۵۳/۵ ^{NS}	۳۸/۸۸ ^{NS}	۲۹۵/۳ ^{NS}	۴۰/۲۶ ^{NS}	۰/۵۶ ^{NS}	۱۳۵۷۲۴/۹**	۱۰۹۲/۸**	۱۲/۴**
کاشت × ژنوتیپ	۸	۱۷/۳۵ ^{NS}	۲۰۹۷/۲*	۷۹/۱۸ ^{NS}	۱۶۶۷/۸**	۲۰/۲۰ ^{NS}	۰/۱۶ ^{NS}	۵۳۴۱۶/۶*	۴۳۲/۹**	۵/۰۲**
خطای b	۲۴	۱۲/۴۶	۴۴۷/۱۹	۳۹/۲۲	۴۱۱/۴۹	۴/۱۴	۰/۰۱	۱۸۸۲۵/۶۹	۲۹/۲۹	۰/۴۱

*، ** و NS به ترتیب معنی دار در سطح احتمال ۵ و ۱ درصد و عدم معنی دار بر اساس آزمون F

جدول ۴- مقایسه میانگین غلاف دو دانه در بوته، عملکرد زیستی (گرم در متر مربع)، وزن ۱۰۰ دانه (گرم)، عملکرد اقتصادی (گرم در متر مربع)، شاخص برداشت (درصد)، در ژنوتیپ های مختلف عدس در منطقه سراوان در سال ۱۳۸۹-۱۳۸۸.

تیپار	صفات	غللاف دو دانه در بوته	وزن ۱۰۰ دانه (گرم)	عملکرد زیستی (گرم در متر مربع)	عملکرد اقتصادی (گرم در متر مربع)	شاخص برداشت (درصد)
MLC 20	۰/۷b	۱/۸a	۲۶۷/۸c	۴/۲d	۱/۵c	
MLC 122	۱/۷b	۱/۲b	۴۷۷/۴ab	۱۸/۳c	۳/۸b	
MLC 177	۳/۶b	۱/۳b	۵۳۵ab	۲۵/۱b	۴/۶ab	
MLC 39	۶/۶a	۱/۳b	۵۹۲/۲a	۳۴/۱a	۵/۷a	
MLC 352	۲/۱b	۱/۲b	۴۵۱/۱b	۲۳/۹b	۵/۳a	

در هر ستون میانگین های دارای حروف مشابه فاقد اختلاف معنی دار در سطح احتمال ۵٪ آزمون چند دامنه ای دانکن هستند.

تأخیر در کاشت منجر به کاهش عملکرد دانه نخود شده است، که با نتایج این آزمایش مطابقت دارد.

بین ژنوتیپ های عدس از نظر عملکرد دانه با یکدیگر اختلاف معنی داری ($p \leq 0.01$) دیده شد (جدول ۲). بیشترین عملکرد دانه مربوط به ژنوتیپ MLC39 با میانگین ۳۴/۱۱ گرم در متر مربع و کمترین عملکرد دانه مربوط به ژنوتیپ MLC20 با میانگین عملکرد ۴/۲۴ گرم در متر مربع بود (جدول ۴). به نظر می رسد علت بالا بودن عملکرد ژنوتیپ MLC39 سازگاری بیشتر یا شرایط محیطی و عملکرد کمتر ژنوتیپ MLC20 عدم سازگاری آن با شرایط آب و هوایی بوده است. اثر متقابل تاریخ کاشت در ژنوتیپ نیز معنی دار ($p \leq 0.01$) شد (جدول ۲) و در تاریخ کاشت اول (۱۱ آبان) و ژنوتیپ MLC39 بیشترین عملکرد دانه با میانگین ۵۹ گرم در متر مربع بدست آمد. البته در تاریخ کاشت اول ژنوتیپ MLC352 نیز با میانگین ۵۴/۶۹ گرم در متر مربع اختلاف معنی داری ($p \leq 0.05$) با MLC39 نداشت (جدول ۵). اثر تاریخ کاشت بر شاخص برداشت معنی دار ($p \leq 0.01$) بود (جدول ۲). تاریخ کاشت اول با میانگین ۶/۳ بیشترین

عملکرد دانه (جدول ۵) بین عملکرد زیستی و عملکرد دانه معنی داری ($r=0/81^{**}$) دیده شد (جدول ۶). تأثیر تاریخ کاشت دانه معنی دار ($p \leq 0.01$) بود (جدول ۲). بیشترین عملکرد دانه در تاریخ کاشت اول با میانگین ۴۰/۷۳ گرم در متر مربع بود. در شرایط بهتری ژنوتیپ یا تاریخ کاشت های مختلف از نظر عملکرد دانه (Varshney, 1992). در تاریخ کاشت سوم هیچگونه تفاوتی مشاهده نشد، ظاهراً مطلوب بودن شرایط و طولانی بودن فصل بهار و رشد سبزینه ای بیشتر، جذب فعال فتوسنتزی بیشتر در نتیجه عامل این افزایش عملکرد دانه در تاریخ کاشت اول شده است (Auld و همکاران ۱۹۹۸) نیز گزارش کردند در نخود عملکرد دانه از طریق کاهش طول دوره رشد و تنش خشکی و حرارتی در زمین دانه، سبب کاهش عملکرد دانه گردید. به نظر می رسد کاشت سوم یا پر خورد دوران گلدهی و تلقیح یا دماهای بالا (جدول ۲) منجر کوتاه بودن فصل رشد عامل اصلی عدم برداشت محصول در تاریخ کاشت بوده است. Auld و همکاران (۱۹۹۸) گزارش دادند

جدول ۵- تأثیر متقابل تاریخ کاشت (T) و ژنوتیپ (G) در گیاه عدس در منطقه سراوان در سال ۸۹-۱۳۸۸.

صفات	غلاف دو دانه در بوته	تعداد غلاف در بوته	تعداد غلاف خالی در بوته	عملکرد زیستی (گرم در متر مربع)	عملکرد اقتصادی (گرم در متر مربع)	شاخص برداشت (درصد)	وزن ۱۰۰ دانه (گرم)	تیمار
T1G1	۱/۶۷def	۷۵/۲۰b	۶۵/۴۸b	۲۹۰def	۴/۷۲g	۱/۶۲e	۲/۹۷a	
T1G2	۴/۴۶cd	۵۲/۹۲bcdef	۵۹/۴۲bc	۷۷۰ab	۳۸/۳۳c	۵/۹۷b	۱/۹۶c	
T1G3	۶/۵۰bc	۱۴۴/۹a	۱۱۵/۴a	۶۳۱/۳bc	۴۶/۹۱bc	۷/۴۲b	۱/۹۹c	
T1G4	۹/۰۹ab	۷۴/۵۸b	۴۲/۹۲bcde	۷۶۰ab	۵۹a	۷/۷۶a	۱/۹۹c	
T1G5	۲/۶۷def	۵۹/۹۲bcde	۳۵/۹۲bcde	۷۵۰ab	۵۴/۶۹ab	۷/۲۹b	۱/۹۴c	
T2G1	۰/۵۰ef	۵۴bcdef	۴۶/۲۵bcde	۴۲۲/۳cde	۸fg	۱/۸۸de	۲/۶۴b	
T2G2	۰/۶۷ef	۶۸/۳۵bc	۴۴/۰۷bcde	۵۸۲/۱bc	۱۶/۶۷ef	۲/۸۶d	۱/۸۹c	
T2G3	۴/۲۸cd	۳۳/۴۲cdef	۲۰/۶۷de	۷۴۰/۲ab	۲۸/۵۰d	۳/۸۰c	۲/۰۰c	
T2G4	۱۰/۹۵a	۷۵/۱۷b	۴۹/۱۷bcd	۸۸۳/۳a	۴۲/۳۳c	۴/۹۰c	۲/۰۹c	
T2G5	۳/۵۶cde	۶۱/۵۸bcd	۵۱/۱۷bcd	۴۸۳/۳cd	۱۷/۲۰e	۳/۵۵d	۱/۹۰c	
T3G1	۰/۰۱f	۲۷/۳۲def	۲۶/۵۸cde	۹۰f	۰/۰۰g*	۰/۰۰f*	۰/۰۰d*	
T3G2	۰/۰۱f	۲۱/۸۳f	۱۲/۹۲e	۸۰f	۰/۰۰g*	۰/۰۰f*	۰/۰۰d*	
T3G3	۰/۱۷ef	۲۵/۸۲ef	۲۳/۰۸de	۳۳۲/۳ef	۰/۰۰g*	۰/۰۰f*	۰/۰۰d*	
T3G4	۰/۰۱f	۳۸/۴۲cdef	۳۶/۲۵bcde	۱۳۳/۳f	۰/۰۰g*	۰/۰۰f*	۰/۰۰d*	
T3G5	۰/۰۲f	۲۳f	۳۲/۷۵bcde	۱۲۰f	۰/۰۰g*	۰/۰۰f*	۰/۰۰d*	

(G1=MLC 20, G2=MLC 122, G3=MLC 177, G4=MLC 39, G5=MLC 352)

(T1=تاریخ کاشت ۱۱ آبان، T2=تاریخ کاشت ۲۷ آبان، T3=تاریخ کاشت ۱۱ آذر)

* به دلیل برخورد با دماهای بالا در دوران گلدهی و نلقیح، عملکرد حاصل نشد.

در هر ستون میانگین های دارای حروف مشابه فاقد اختلاف معنی دار در سطح احتمال ۵٪ آزمون دانکن هستند.

سبب افزایش عملکرد دانه و در نتیجه افزایش شاخص برداشت (Ghorbanzadeh and Nasiri, 2005).

نتیجه گیری

همبستگی عملکرد دانه با تعداد غلاف در بوته ($r=0/47^{**}$) در بوته ($r=0/59^{**}$)، غلاف دودانه ($r=0/63^{**}$) و عملکرد زیستی مثبت و معنی دار بود. با توجه به کاهش چشمگیر عملکرد دانه در کاشت دیرتر در پاییز و برخورد دوران گلدهی و پرشدن دانه در منطقه سراوان این طور به نظر می رسد که تاریخ کاشت زودتر از ژنوتیپ های برتر می تواند عملکرد این گیاه را به میزان قابل افزایش دهد. با توجه به شرایط فوق این طور به نظر می رسد که در این منطقه باید با تأمل و دقت بیشتری صورت پذیرد.

شاخص برداشت را به خود اختصاص داد (جدول ۳). بالا بودن عملکرد دانه در تاریخ کاشت اول سبب این اختلاف شده بود. اثر ژنوتیپ های عدس بر شاخص برداشت معنی دار بود (جدول ۲). ژنوتیپ MLC39 بیشترین شاخص برداشت و ژنوتیپ MLC20 کمترین شاخص برداشت را دارا بودند و بین ژنوتیپ های MLC122، MLC177 یا هم تفاوت معنی داری دیده نشد (جدول ۴). تفاوت در الگوی توزیع و تخصیص مواد فتوسنتزی بین ژنوتیپ ها اغلب سبب تفاوت در شاخص برداشت در گیاهان مختلف می شود. تفاوت شاخص برداشت بین ژنوتیپ های مختلف نخود توسط سایر محققین گزارش شده است (Majnoone Hoseini et al, 2003). همبستگی شاخص برداشت یا عملکرد دانه ($r=0/89^{**}$) و وزن صد دانه ($r=0/62^{**}$) مثبت و معنی دار بود (جدول ۷). معمولاً بعد از تشکیل غلاف مواد فتوسنتزی جهت پر شدن دانه ها تخصیص می یابند دانه های سنگین تر

جدول ۶- جدول ضرایب همبستگی بین صفات مختلف عدس در تاریخ های

کاشت و ژنوتیپهای مختلف در سراوان (سال ۱۳۸۸). ۱ = ارتفاع بوته ۲، = غلاف در

بوته، ۳ = دانه در بوته، ۴ = غلاف خالی در بوته، ۵ = غلاف دو دانه.

۶ = عملکرد زیستی، ۷ = عملکرد اقتصادی، ۸ = شاخص برداشت، ۹ = وزن ۱۰۰ دانه.

	۱	۲	۳	۴	۵	۶	۷	۸	۹
۱	۱								
۲	۰/۵۲**	۱							
۳	۰/۶۳**	۰/۷۲**	۱						
۴	۰/۴۳**	۰/۹۲**	۰/۶۱**	۱					
۵	۰/۳۲*	۰/۵۰**	۰/۶۵**	۰/۳۸*	۱				
۶	۰/۶۶**	۰/۳۳*	۰/۵۴**	۰/۲۰**	۰/۵۳**	۱			
۷	۰/۵۱**	۰/۴۷**	۰/۵۹**	۰/۳۳*	۰/۶۳**	۰/۸۱**	۱		
۸	۰/۵۱**	۰/۵۲*	۰/۶۸**	۰/۴۲**	۰/۶۳**	۰/۷۵**	۰/۸۹*	۱	
۹	۰/۶۳**	۰/۴۷**	۰/۶۴**	۰/۳۹**	۰/۴۰**	۰/۶۷**	۰/۵۶*	۰/۶۲**	۱

*، ** و *** به ترتیب همبستگی در سطح احتمال ۵ و ۱ درصد و عدم معنی دار در آزمون F می باشد.

soybean as affected by planting date and maturity rating. *Agronomy Journal*. 71: 538-541.

- Majnoone Hoseini, N., Mohammadi, H., Poostini, K. and Zeynali, H. (2003). Effect of plant density on agronomic traits and the percentage of chlorophyll in the remobilization of stem white chickpea cultivars (*Cicer arietinum* L.). *Journal of Agricultural Sciences*. 34: 1011-1019.
- Ministry of Jihad-e-Agriculture. 2010. Office of Agricultural Statistics and Information. Available at Web (site <http://dbagri.maj.ir/zrt/yearrep.asp?p=118&o=9900>).
- Mousavi, K. and Pezeshkpur, P. (2006). Evaluation of Kabuli chickpea (*Cicer arietinum* L.) cultivars response to sowing date. *Journal of Iranian Field Crop Research*. 4: 141-154.
- Nakhzari Moghaddam, A. Tatari, M. Arniaz qaranjic, A. (2011). *Electronic Journal of Crop Production*. 4(1): 17-29.
- Nezami, A. and Bagheri, A. (2004a). Responsiveness of cold tolerant chickpea characteristics in fall and spring planting: 2 - yield and yield components. *Journal of Iranian Field Crop Research*. 3: 156-170.
- Nezami, A. and Bagheri, A. (2004b). Responsiveness of cold tolerant chickpea characteristics in fall and spring planting: 1 - phenology and morphology characteristics. *Journal of Iranian Field Crop Research*. 3: 143-155.
- Otoole, N. Stoddard, F. L. and Obrien L. (2001). Screening of chickpea for adaption to autumn sowing. *Journal of Agronomy*

منابع مورد استفاده

- Ahmed, F., Islam, M. N., Jahan, M. A., Rahman, M. and Ali, M. Z. 2011. Phenology, growth and yield of chickpea influenced by weather variables under different sowing dates. *Journal of Experimental Bioscience*. 3(2): 83-88.
- Auld, D. L., Bettis, B. L. Crock, J.E. and Kaplan, J. (1988). Planting date and temperature effects on germination, emergence and seed yield of chickpea. *Agronomy Journal*. 91: 909-914.
- Ehsanzadeh, P. (2003). Study yield and yield components of four different genotypes of chickpea plant density under two planting under rainfed conditions in Lorestan. *Aligudarz Journal of Knowledge of Agriculture*. 15(1): 27-30.
- Ghorbanzadeh, M. and Nasiri, M. (2005). Response of grain yield and its components to delay soybean sowing. *Knowledge of Agriculture*. 15(2): 149-161.
- Johansen, B., Baldev, Brouwer, J. B., Erskine, W., Gnanapavan, W.A., Li-juan, L. Malik B. A. Ahad Miah, A. and Muehlbauer, (1994). *Biotic and abiotic stresses constraining production of cool season food legumes*. In: Muehlbauer, F. J. and Erskine, J. (Eds), Expanding the production and use of cool season legumes. *Kluwer Academic Pub. Printed the Netherlands*. 175-194.
- Johnson, D. R. and Major, D. J. (1979). Harvest index of chickpea

- 1993). *Crop Science* 186: 193-207.
10. Srinivasan, J. B. (1983). Roots and drought resistance. *Agricultural Water Manage.*, 7: 265-280.
11. Sandhu, H. S. Gurigbal Singh and Sandhu, S. S. (1994). Effect of sowing date and seed-rate on growth and yield lentil. *Lens Newsletter*, vol. 21 No. 2, PP: 22-25 ICARDA.
12. Saxena, K. B. and Saxena, M. C. (1993). Breeding for stress tolerance in cool-season food legumes. The Hague. The Netherlands: Martinus Nijhoff/Junk.
13. Saxena, K. B., Malhotra R. S., Saxena, M. C. and Bejiga, G. (1990). Winter chickpea in Mediterranean type environments. Technical Bulletin. ICARDA, Aleppo, Syria, Viit39pp.
14. Saxena, K. B., Malhotra R. S., Saxena, M. C. and Bejiga, G. (1991). Superiority of winter sowing over traditional spring sowing of chickpea in the Mediterranean region. *Agronomy Journal* 39: 112-113.
15. Saxena, K. S. Singh A. and Singh, P. P. (1990). Effect of sowing date and row spacing on the yield of lentil varieties. *Lens News Newsletter*, vol. 17, No. 1, PP: 9-12 ICARDA.
16. Saxena, J. G. (1992). Effect of sowing dates and row spacing on the yield of lentil varieties. *Lens Newsletter*, Vol. 19, No. 1, PP: 12-13 ICARDA.